

Sci-fi povídky

Napsal: Petr Voborník

Obsah

Obsah	1
Atentát	2
Big Slang I	3
part 1 - Výhra	3
part 2 - Objev.....	3
part 3 - Exkurze	4
part 4 - Velký průser	5
part 5 - Lov	6
Big Slang II - výlet do minulosti.....	7
kapitola 6 - Velký průjem	7
kapitola 7 - Sedláci	7
kapitola 8 - Odsouzení	8
kapitola 9 - Za mřížemi	9
kapitola 10 - Útěk.....	10
kapitola 11 - Spojenci.....	11
kapitola 12 - Život zbojníka	12
kapitola 13 - Balón	13
kapitola 14 - Chemická zbraň	14
kapitola 15 - Pátrání po raketě	14
kapitola 16 - Vítězství na dosah	15
kapitola 18 - Bažina	16
kapitola 19 - Perníková chaloupka.....	17
kapitola 20 - Somráci	18
kapitola 21 - Návrat do budoucnosti	19
Projekt: Vzkříšení	20

Atentát

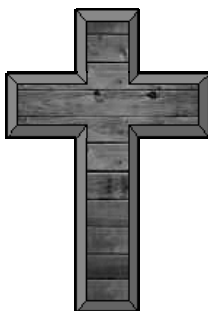
červen 1996

Vídeň na začátku dvacátého století, pátek po setmění

Večerní vídeňskou ulicí krácel muž středního věku oděn do tmavého saka s velkými kapsami. V levé měl jakousi kovovou krabičku s rudě červeným tlačítkem a v pravé zvláštní typ malé pistole, svým tvarem, velikostí a váhou vůbec nepřipomínající střílnou zbraň běžně používanou v této době. Muž se zastavil před vchodem do jedné z mnoha restaurací, nebo spíše hospod, z níž bylo slyšet zpěv studentů slavících konec týdne. Muž si vyhrnul rukáv a podíval se na své hodinky, které měly místo ciferníku a ručiček několik podivných okének, v nichž blikala různá čísla. "Ještě půl minuty," špitl si pro sebe, zalovil v pravé kapse a pevně stiskl malou pistoli.

Za chvilíčku se otevřely dveře a z hospody vystoupil hlouček rozjařených mladíků v podnapilém stavu hulákající na celou Vídeň neslušnou píseň. Muž na ně pohlédl a na první pohled poznal svou oběť, jíž byl mladý student, jediný z chlapců zcela střízlivý a tichý. Měl tmavé vlasy a malý knírek. Muž bleskurychle vytáhl z kapsy pistoli, neomylně zamířil mladíkovi na hrud' a bez mrknutí oka stiskl spoušť. Ozval se tlumený výstřel a chlapec padl do náruče svého přítele.

Muž okamžitě schoval pistoli do kapsy a dal se na útěk tmavou ulicí. Dva chlapci se za ním rozběhli, ale muž vytáhl z levé kapsy kovovou krabičku a stiskl rudé tlačítko. Ulicí se rozlilo oslepující modré světlo, které donutilo pronásledovatele na chvíli přivřít oči. Jakmile je opět otevřeli, světlo bylo pryč a s ním i záhadný muž. Když chlapci zjistili, že muž zmizel, vrátili se poskytnout příteli první pomoc. Bohužel už bylo pozdě. Střela prošla přímo srdcem, takže se již nedalo nic dělat.

Na hřbitově ve stínu smutečních stromů zasypan květinami leží čerstvý hrob s velkým mramorovým náhrobním kamenem, do něhož je vytesán nápis: "Zde leží chlapec, který miloval svět, zde leží člověk, který v životě nikomu neublížil, zde leží mladík bezdůvodně zabitý neznámým mužem, zde leží Adolf Hitler."

Big Slang I

květen – červen 1997

part 1 - Výhra

Jednoho krásného dne se v jedné nejmenované škole konal sběr starého papíru. Zatímco veškeré žactvo ze všech tříd se předhánělo sto i více kilovými příspěvky, v 9.B si nikdo neplánoval, že by k akci přispěl, byť jen papírkem od bonbónu. Tedy skoro nikdo. Ve třídě se totiž vyskytovalo jisté individuum, které za každou cenu muselo být v takovýchto akcích vždy první. Už týden před jeho dnem Dé, chodil po sídlišti, zvonil u každého bytu a neodbytně od každého požadoval papírový příspěvek. A vůbec se mu nevedlo špatně. Koncem týdne si vysomroval dobrých dvě stě kilo. Jenže s ním to bylo pro dobrotu na žebrotu. On totiž v balíku novin od pana Pažitky objevil z cela nemravný časopis Leo. Samozřejmě, že takový všímavý žák jako on to nemohl nechat jen tak bez povšimnutí. Druhý den to odkvačil zvěstovat paní učitelce třídní: „Paní učitelko, zahájil jí přednášku, „při jedné z mých mimoškolních aktivit jsem odhalil nemravnou činnost. Pachatelem je ten úchylný strejce Pažitka, který ač ženat a tři děti mající, provozuje dále svého odporného koníčka. Podívejte se, co jsem objevil mezi jeho odpadky!“ zaburácel podávaje salátové vydání Lea učitelce, „Já zdůrazňuji,“ pokračoval, „že je nutno zakročit a za každou cenu překazít starému Pažitkovi jeho odpornou úchylku!“ dokončil přednášku a odplul do třídy smazat tabuli. Učitelka, která byla již zvyklá na podobné skopičiny tohoto žáka, v klidu přidala jeho předmět doličný do svého sběru, nabrousila si tužku a odešla učit. Po dlouhém čekání se všichni konečně dočkali. Dopadlo to, jak každý očekával. Sídlištní vyběrač obsadil čestné první místo a veřejně převzal první cenu - čokoládu značky Žerteji. O přestávce se labužnický usadil ke svému stolku a děláje všem chutě s příšerným mlaskáním zkonzumoval plod své práce. Po tomto výkonu se mu však udělalo nevolno a musel opustit školní pozemky a odtáhnout domů. Ke studiu se žák ovšem vrátil až příští týden, ale to už byl zase plně zdrav. „Hloupí spolužáci,“ začal se vytahovat o velké přestávce, „po dobu mé nepřítomnosti se zde, jak koukám, nic nezměnilo. Zato pro mě ano. Já jsem při své genialitě vypátral, že soutěž o zájezd do vesmíru s čokoládou Žerteji vyhodnocuje porota vedená mým vzdáleným příbuzným, tudíž se právě díváte na nového Gagarina. Zatímco vy se budete na školním výletě plahočit po horách a prolézat staré zříceniny, já budu objevovat vesmír. K mému výletu je též připojena exkurze v orbitální stanici a na Jupiteru...” takto se chvástal až do zvonění, kdy ho ukáznil vyučující profesor. Jaké však bylo jeho překvapení, když zjistil, že zájezd je určený pro celý třídní kolektiv, se nedá popsat. Žáci, včetně učitelky, to naopak přijali s radostí. Jednak jim odpadly potíže s přípravou školního výletu, neboť nyní jim stačilo pouze nastoupit do rakety, a za druhé se budou mít do konce života čím vychloubat.

part 2 - Objev

... 5... 4... 3... 2... 1... START! Z trysek vyšlehl oheň, následovaný hustým dýmem, který když se rozplynul, tak po raketě zbyl jen nástupní žebřík. Žáci 9.B, krčící se ve svých kabinkách ani nezaregistrovali, že opustili atmosféru. To však v mžiku napravilo hlášení dunící po celé raketě: „Pozor hlášení! Oznamujeme, že se start zdařil a bez potíží jsme vzlétli. Chrrr... Takže se nyní nacházíme velice vysoko nad Zemí, kterou můžete pozorovat ze svých okének. Dále vás chceme informovat, že za půl hodiny bude v baru disco. Navíc je vám stále k dispozici naše trojrozměrné kino, stejně tak i plavecký areál s bazénem a také náš pověstný simulátor.“ Po tomto oznámení se většina studentstva nahrnula do baru, vykonávat úkon

křepčení do rytmu stopadesáti-decibelové „hudby“. Výjimku tvořil Miloš, který dal přednost 3D kinu, v němž se právě vysílal zbrusu nový katastrofický film „Země patří mart'anům“, dále Kuba, jenž se rozhodl, že vyzkouší simulátor, a Dan. Ten raději zůstal u sebe v kabině a přes svého notebooka se snažil napojit na palubní počítač. A protože jeho IQ, ověřené promovaným psychologem, neznalo krajních mezí, tak se za necelou půlhodinu hrabal v přísně tajných datech. Ne že by mu navigační souřadnice něco říkaly, ale v jednom zvlášť zašifrovaném souboru našel informaci hodnou pozornosti: Tento let nebyl jen tak obyčejný zájezd, jak si všichni mysleli. Při zastávce na Jupiteru měli přibrat nového pasažéra, mimozemského původu, na kterého po návratu na Zem čekala výzkumná laboratoř NASA. Dan vzrušeně zaklapl zdroj svého potěšení a vydal se do baru informovat ostatní o svém objevu. První mu cestu zkrátil David, který naléhavě sháněl záchod. Rozhodně nestál o žádné popisy binárních kódů a šifrovacích zařízení NASA, takže se nedozvěděl nic. Holt, jeho chyba. Dalším, koho Dan potkal, byl Miloš, jenž právě zakončil svou první návštěvu trojrozměrného kina. Nyní v 3D brejličkách zděšeně pobíhal po chodbě, držel se oběma rukama za hlavu a z plných plic řval: „Už jsou tady! Už útočí! Právě obsadili Zemi! Už se nemůžu vrátit!“ Dan si řekl, že jemu by také zpráva o E.T. moc neprospěla, a tak si to zamířil do baru. Vešel dovnitř, prodral se stádem hopsajících mátoh a u baru našel Pítra, kterak brčkem vysává červený nektar ze dna sklenice, přičemž si ze všech sil zakrýval uši před nelidským vriskotem ozývajícím se ze všech stran místnosti. Dan mu odšpuntoval jedno ucho a zaječel do něj: „Musím s tebou mluvit!“ Pítr místo odpovědi vstal a oba vyšli na chodbu. Miloše už nepotkali, zato však spatřili Kubu, držícího si své padající kalhoty, jak si to celý šťastný hasí ze simulátoru do své kajuty. Ale to bylo teď vedlejší. Dan Pítrovi vyslepičil všechno od A do Žet a dodal, že jsou zatím jediní dva, kteří znají pravdu. „No dobře,“ na to Pítr, „teďka už vo tom nikomu rači mektat nebudem, neboť bysme vyvolávali zbytečnou tu... paniku. Až bude ufounek pěkně na palubě, tak zahájíme průzkum. Do tej doby, ale nikomu ani muk!“ Po těchto slovech se oba spiklenecky zašklebili a rozešli se jako praví agenti eF Bí aI.

part 3 - Exkurze

Druhého dne, dá-li se to tak nazvat, všichni, kteří se oddali včerejším radovánkám v baru, dnes dostali strašlivou migrénu. Výjimku činili pouze čtyři žáci, jenž se chytře vražedné disco vyhnuli. To se však nedalo považovat za polehčující okolnost, takže odpadla plánovaná exkurze na orbitální stanici a letělo se přímo na Jupiter. Po půldenní cestě, kdy byly již všichni zase ou kej, se z hlásiče ozvalo: „Pozor hlášení! Oznamujeme, že před dvěma minutami jsme vstoupili na oběžnou dráhu planety Jupiter. Za chvíli zahájíme teleportaci na základnu Toncek, kde začne exkurze. Raketa zatím doplní zásoby vzduchu a pohonných hmot...“ „A naloží vetřelce!“ podotkl Dan. „A my ho prozkoumáme!“ dodal Pítr a oba se odebrali k teleporteru. Teleporter byla taková zvláštní růžová světelná stěna, kterou do prostoru promítal okolní rám, a co skrz tu stěnu prolezlo se objevilo za docela jiným teleporterem. Touto stěnou spořádaně prošla celá třída a sotva tak učinila, už všichni leželi na zemi jako placky a moc se jim nedařilo vstát. Nejhůře to šlo paní učitelce, které na nohy museli pomoci zdejší pracovníci. „Za to může zvýšená gravitace,“ poučil devátou bé chlápek v červené kombinéze, „ale nemějte strach brzy si zvyknete.“ Všichni se doplázili k židlím a vyšplhali na ně. Po půl hodině nečinného vyčkávání si žáci začali uvědomovat rozsáhlost pojmu „brzy“. Za dalších patnáct minut se už odvážnější jedinci pokusili vstát a skutečně jim to šlo lépe než poprvé a když ještě dostali pomocné hůlky, tak začali chodit všichni. Tedy skoro všichni. Paní učitelka stále ne a ne se na nohou udržet. Nakonec jí museli přidělit kolečkové křeslo a tlačení jej uvést do stavu mobilního. Exkurze tedy začala. Nejdříve vedla nekonečnými chodbami, přes jejichž průhledné stěny se naskýtal ojedinělý pohled na rudý

povrch největší planety Sluneční soustavy Jupiter, pokračovala v krápníkových jeskyních, obsahujících vodu potřebnou mimo jiné pro tvorbu kyslíku a kapalného vodíku, poté procházela mezi ozonotvornými generátory, lesními útvary, slepičí farmou a končila v hlavním řídicím centru celé základny. To už toho devátá bé měla právě dost, neboť ušla dobrých deset kilometrů, což za zvýšené gravitace nebylo jen tak. Pouze učitelka neztrácela optimismus a chtěla základnu Toncek projít znovu. „No kdy se sem ještě dostaneme?“ obhajovala své rozhodnutí, ale hekající studenti, plazící se z posledních sil po podlaze, netoužili po ničem jiném, než po pořádném šlofik. Devátá bé se tedy přeteleportovala zpět na palubu rakety a šla na kutě. Pouze paní učitelka neměla na spánek ani pomyšlení, a tak si „udělala strýčka“. Dan s Pítrm průzkum mimozemské bytosti raději odložili na „druhý den“ a zmožení dnešní túrou podlehlí únavě. Ovšem ani ve spánku je myšlenky na ufouna nenechaly v klidu spát, a tak předčasně ukončili svou siestu a vydali se po chodbách spící rakety na průzkum lapeného cizáka.

part 4 - Velký průser

Většina pasažérů sice tloukla špačky, o čemž svědčilo nelidské chrápání vycházejícího z většiny pokojů, ale někteří odolnější jedinci přece jen vydrželi vzhůru. Jedním z nich byl nezmar Kuba, který se stále intenzivněji stával závislý na simulátoru, v němž trávil veškerý svůj čas. Druhým nebyl nikdo jiný, než „agent“ Miloš, jemuž divoké sny nedopřáli klidného spánku. Místo něj nyní vysedával v baru a snažil se přesvědčit barmana, že existují. Docela jiné problémy měl však Ondra. Ten se cizáckého útoku neobával, zato mu ale nedal spát telepotrer. Jeho dokonalost ho přímo okouzila, a tak se rozhodl, že než raketu opustí, zjistí, jak to vlastně funguje, takže teď somroval v teleportační místnosti a zkoumal kovový rám. Jelikož ovšem tato místnost přímo sousedila s palubní laboratoří, tak došlo k tomu, že ho inflagrantly zastihla dvoučlenná trestná výprava Dana a Pítra. Ti již celý nedočkaví tachtali do laboratoře, s nadějí, že v ní naleznou cíl svého pátrání - mimozemšťana. Stalo se tedy, že k výpravě se přidal ještě jeden člen. Před dveřmi s velkým nápisem „Laboratoř“ a ještě větším „Nepovolaným vstup přísně zakázán!“, průzkumníci objevili zradu. Dveře byly totiž, narozdíl od všech ostatních dveří na palubě, hermeticky uzavřené. Navíc u nich chyběl zámek, místo nějž se na vedlejší stěně vyskytoval obdélník vyzdobený čísly od nuly do devítky. Na první pohled bylo jisté, že bez kódu se dovnitř nikdo nedostane. Špióni se tedy dali do zkoušení všech možných známých kombinací počínaje 902 10 a 1392530 konče. Nakonec na to kápl Ondra, který jen tak ze srandy vytřukal číslo 12345. Ve dveřích to klaplo a se zvukem připomínajícím vypouštění pneumatiky se otevřely. Tím se třem chytrákům naskytl ojedinělý pohled do nečekaně čisté místnosti, v jejímž středu na kovovém stole umístěném pod skleněnou vitrínou ležel podezřele vypadající objekt nejspíše nelidského původu. Kousek vedle podřimoval chlápek v bílém, ozbrojený moderně vypadající flintou. Pítr se jako první odhodlal a jako myška se vplížil do laboratoře, následován ostatními. Sotva se ovšem všichni tři ocitli ve vnitř, dveře zapříčinily další zradu a zavřely se. Na štěstí hlídač nic nezaregistroval a nerušeně pokračoval ve svém šlofik, takže zvědi mohli v klidu zkoumat dál. Po špičkách docupitali k vitrině a napláclí své zvědavé obličejy na její sklo. Za ním na stole dřímalo něco fantastického. Nejvýstižněji by se to dalo přirovnat k obrovitému maxirohlíku, dole vybaveným dobrými dvaceti nohama, uprostřed jedním chobotnicovým chapadlem, a na horní části to mělo kolem dokola bílý pruh, jímž v obou směrech protékalo několik kukadel. Po chvíli se jedno z nich zastavilo přímo proti třem vyjeveným machrům a dlouze si je prohlíželo. Z toho znervóznil Ondra a popošel trochu doleva a opřel se o nějaký pult. Vtom se ozvalo syčení, jako když lokomotiva pouští páru, a skleněná stěna kolem stolu se začala zvedat. Stejně se zachoval i ufoun, který se nejprve postavil na své početné nohy a potom chapadlem jedním švihem odzbrojil probouzejícího se hlídače. To už ale trojice

nebojácných vytřukala kód u dveří a vyvalila se ven jak velká voda. Otevřených dveří samozřejmě okamžitě využil přerostlý rohlík, jenž se stonožčím pochodem přemístil na chodbu před laboratoř. Na druhé straně chodby mezitím zakončil svou vzdělávací návštěvu baru Miloš, který se právě uklidnil. Na pohled, jenž se mu naskytl reagoval pouze slovy: „Kurník! Invaze začala..." a vzorovým pádem na podlahu doprovázeným náhlým omdlením. To však bylo teď vedlejší, neboť cizák uprchl za svého vězení a to byl teda velký průser.

part 5 - Lov

„Pozor hlášení!" ozvalo se náhle z ampliónů na všech palubách. „Z laboratoře nám pláchl mimo...řádně vztekly pes. Žádáme proto všechny cestující, aby setrvali ve svých kajutách a v žádném případě je neopouštěli." „Tak pes?!" pronesli našťavaně tři raubíři, kteří právě v Danově kajutě mudrovali, kterak napravit co spískali. „Co takhle dát přede dveře něčí svačinu a až by se pro ni ohnul, tak ho bacit nějakým polenem přes kebuli." navrhl Dan. „Ale kuš! Copak někdo ví, kde to má hlavu? A pak, kdo by obětoval svačinu?" zkritizoval plán Pítr. „To by spíš chtělo," pokoušel se sám o kloudnou myšlenku, „jako v tom Vetřelcoj, votevřít hlavní dveře a von by vylítnul do vesmíru a byl by pokoj." „Ty seš snad střelenej!" zapojil se do debaty Ondra. „Jedinej exemplář živýho ufouna a von by ho vystřelil do vesmíru, jako odpad z Temelína. Já bych řek, že ho musíme dostat živýho." „No dobře," nato Pítr, „tak ho nalákáme na záchod, zamknem ho a pro jistotu ještě zabarikádujem a bude to!" „A nalákáme ho tam na tvoji svačinu." začal zase Dan. „I prd!" nedal se ožebračit Pítr. „Kdo ví co ta potvora žere." „Co by žrala, rohlíky!" nasadil tomu korunu Ondra, ale jelikož to byla nejpravděpodobnější alternativa, tak z toho udělali svůj bojový plán. Opatrně pootevřeli dveře a vykoukli ven, zdali se před nimi nevyskytuje mimozemské pečivo a jelikož ne, vyplížila se trojice neohrožených zachránců ze svého útočiště. Zatímco Dan drobil jeden rohlík směrem k záchodům, Ondra s Píterm tak činili směrem k předpokládanému působišti mimozemšťana. Pohled na ně připomínal Jeníčka s Mařenkou, jak si značí cestu lesem. Tady ovšem jejich cílem bylo něco mnohem zajímavějšího než perníková chaloupka. Mimozemšťana zpozorovali přes chodbu, kterak zkoumá programovací monitor u simulátoru. Něco na něm stiskl, a to se otevřeli dveře z nich vylezl Kuba ve spodárech a nadával: „Sakramenská práce! Co se to stalo?! Boj s vetřelcem jsem si přeci nevobjednal!..." Najednou však spatřil maxirohlík, protáhl obličej do příšerné grimasy a zařadil zpátečku. Asi dal přednost boji s hologramem, než se skutečným ufounem. Ten si však nenechal dát košem a popadl Kubu chapadlem a táhl ho k sobě. Jenže vtom se do děje vložil Pítr. Neváhal a mrsknul po monstře zbytek rohlíku. To pustilo Kubu, který se okamžitě zapadl do simulátoru, a pomalu se sunulo ke dvěma narušitelům jeho bádání. Ti samozřejmě neváhali, zmizeli za rohem a skryli se v nejbližší kajutě. To ovšem nemohl tušit sen všech pekařů, takže když za rohem nenarazil na dva škůdce, tak šel po stopách drobečků. Ty ho zavedli až na záchodky, kde se ufoun cítil jako v bludišti. Postupně začal prohledávat všechny kabinky, takže si na chvíli přestal všimnout hlavních dveří, čehož využila trojice lovců k jejich zavření. Sotva tak učinili, ozvaly se z nitra Wécéčka příšerné zvuky, spíše skřeky, a hlasité rány na dveře. Ani sebevětší rány však nemohly mít byť jen sebemenší vliv na jejich pancéřovou konstrukci. Ufoun byl tedy znovu lapen, takže průšvih byl zažehnán. Deset minut na to šel Dan oznámit, že na toaletách se děje cosi nepříčetného, a že je třeba tomu zamezit. Příslušné orgány tak učinily hermetickým uzavřením pánských záchodů do silového pole, což mělo velmi nepříznivý vliv na mužskou polovinu pasažerstva. Naštěstí kdosi přišel s nápadem využít simulátor k vytvoření kadibudky, takže všichni byli zase spokojeni. Tedy skoro všichni. Kuba měl definitivně po ptákách, ale to nikoho nezajímalo. Hlavní je, že velký průser nebyl. No snad příště.

Big Slang II - výlet do minulosti

srpen 1997

kapitola 6 - Velký průjem

Dlouho to netrvalo a raketa s devátou bé se vrátila k Zemi. Cestou však vznikl nový problém. Kdosi na chodbě našel část rohlíku oslizeného ufounem, a protože měl nejspíš hlad, tak ho s chutí zkonsumoval. To ovšem neměl dělat, neboť z toho dostal příšerný průjem, ba přímo sračku, kterou posléze nakazil všechny cestující. Průjem to byl opravdu nevídaný, jelikož skoro všichni nakažení celý den trávili v simulátoru (dočasných záchodcích) a ven vycházeli pouze do baru, doplnit zásoby.

Nelze se tedy divit, že na loď byla uvalena karanténa a bylo jí dovoleno pouze kroužit kolem Země. Navíc ještě začalo docházet palivo, tudíž se problém musel vyřešit co nejdříve. To teď ale nebylo podstatné.

Mnohem horší bylo, že průjmové onemocnění postihlo i piloty, takže se o řízení musel starat automatický pilot. To by nebylo nic tak strašného, kdyby nebylo Kuby, který vždycky snil o tom, že bude řídit podobné stroje. Využil, nebo spíš zneužil situace, kdy oba piloti z posledních sil tlačili na záchodě a on měl právě pauzu a vplížil se na můstek. Nejdřív se zalekl spousty páček, čudlíků, budíků a všeho dalšího, ale za chvíli to okoukal a ujal se řízení.

Nejdříve ze všeho vypnul automatického pilota a nebojácně se chopil volantu. Páčku s nápisem "rychlost" přesunul až za spodní hranici označenou červenou barvou a zamířil si to ke Slunci. Letěl nejspíš hodně rychle, neboť za pár minut měl co dělat, aby nenalétl do cíle své cesty. V posledním okamžiku to vytočil a prolétl pouhých pár tisíc kilometrů od Slunce. To mělo za následek prudké oteplení po celé palubě, provázené náhlým otřesem rakety.

Než však stačil Kuba loď usměrnit, otevřely se vstupní dveře a v nich stál jeden z pilotů se staženými kalhotami.

"Cos to proved ty holomku?!" vykřikl na nebohého Kubu, ale nečekal na odpověď odstrčil bývalého novopečeného pilota, natáhl si kalhoty a převzal řízení. Kuba se mezitím zdekoval na záchod, takže pilot v klidu letěl zpět k Zemi. Sotva se však dostal na oběžnou dráhu, začala mu blikat kontrolka oznamující že paliva zbývá pouze na rychlé přistání. Vysílačka však byla hluchá a navigační souřadnice se ne a ne objevit. Nejspíš měli na Zemi přestávku na oběd.

Pilot neváhal a zamířil si to přímo k Evropě, kterou si pamatoval ještě ze školy. Na rozdíl od mapy tady však nebyly vidět hranice, tudíž nebylo jisté, kde raketa skončí. Naštěstí sotva prolétla oblaky naskytlo se jí rozlehlé pole, do něž se přistání úspěšně zdařilo bez větších potíží.

Hned po drnčícím přistání se ze záchodků začali hrnout první zvědavci a z pohledů okýnky se dozvěděli, že jsou na své rodné planetě.

kapitola 7 - Sedláci

Jakmile se roznesla zpráva, o návratu na Zem, začala se ven hrnout celá posádka, těše se na svůj domácí záchod. Ledva se však vyvalili, počali čout nákej podraz. Nebyli totiž na letišti, nýbrž v nákém obilném poli. To se nikomu nezamlouvalo, stejně jako fakt, že v dohledu nebyla žádná civilizace, tedy ani záchody.

Po chvíli se ovšem začalo ozývat hučení. Že by letadlo? Ale na obloze nebyla ani stopa po letadlu, jen slunce krásně svítilo a hrálo (naštěstí méně, než před chvílí). Nebo, že by to byl kombajn? Jenže teď, v červnu? To byla konina, ovšem hučení stále sílilo a už se dalo

rozeznat, že se jedná o lidské hlasy. O spoustu lidských hlasů. A skutečně v dálce bylo vidět, jak si to sem hasí houf nějakých sedláků.

Když se připlížili ještě víc, dalo se rozeznat, že jsou vyzbrojeni srpy, kosami a cepy. Studenstvo se chtělo dát na zběsilý úprk, ovšem paní učitelka rázně zakročila.

"Nebudeme utíkat a počkáme co nám ti lidé vlastně chtějí." děla se vztyčeným ukazovákem.

"Co by chtěli," ozval se čísi hlas ze třídy, "naší smrt."

Ale to už se sedláci dostali až k vyděšené posádce: "Dobrý den," začala vyjednávat paní učitelka, "my jsme, jak jistě vidíte, nouzově přistáli s raketou. Mohli by ste nám pomoci zavolat na letiště, že jsme tady?"

"Co to ta bába mele?" podivil se sedlák s vidlemi.

"To je jedno!" nato druhý s hráběmi, "Teď nám hezky vysvětlíte, jak ste se sem dostali a co je tohle." řekl a ukázal na raketu.

"Vždyť už jsem vám řekla, že jsme byli nuceni nouzově přistát s naší raketou." řekla znovu paní učitelka.

"S čím?" divili se sedláci.

"S raketou," opakovala už trochu nervózně paní učitelka.

"Cože? Jakou raketou? Co to je raketa?" opět zjišťovali sedláci.

"No to je přece přístroj na létání." definovala paní učitelka pojem "raketa".

"Cože? Lítání?" divili se sedláci.

"Je to blázen" ozval se zase ten s vidlemi.

"Nikoli." vyvracela sedlákovu hypotézu paní učitelka, "Duševně chorá určitě nejsem. Jsem učitelka a toto jsou moji žáci." ukázala na devátou bé.

"Dyť to říkám!" nedal se odbýt sedlák, "Hrabe jí! Já bych ji vodved k vévodoj, ať si s ní udělá co chce. A ty vostatní taky."

Ostatní souhlasili, a tak obstoupili celou třídu i s piloty a vedli je přes pole kamsi do neznáma.

kapitola 8 - Odsouzení

Po dobrých pěti nepočítaných kilometrech pochodu přes pole a louky konečně zajatá devátá bé dorazila do jakési vesnice. Bylo to vlastně jen pár polorozpadlých chatrčí vystavěných kolem blátěné cesty, jenž vedla k docela zachovalému, hrůzu nahánějícímu hradu. Po ní se na silných valaších producovali statní jinoši odění v rytířských brněních.

Kolona těchto historicky jistě cenných jezdců projela v nebezpečné blízkosti sedláků a jejich vězňů a tak se stalo, že Iva, nadšená žokejka, zatoužila po fyzickém kontaktu z jednou z koby. Sotva však vystoupila z davu, byla do něj okamžitě zahrnuta zpět, vzteklým sedlákem, máchajícím kolem sebe vidlemi. Houf se tedy již nikdo nepokoušel opustit, a tak vzorově seřazeni došli až k hradu. Zastavili se teprve u hradního příkopu, tak hlubokého, že ani nebylo vidět na dno.

"Haló!!!" zahulákal sedlák, který vypadal ze všech největší, proti padacímu mostu, "Žádáme mocného vévodu Samiela z de Vil o přijetí."

Chvilí, než dozněla ozvěna, se nedělo nic. Potom se

se strašlivým skřípotem začal spouštět padací most. Bylo to opravdu něco nevídaného. Více než dvacetimetrový sklápěcí přechod přes propast, celý ze ztrouchnivělého, leč pevného dřeva, vyztuženého železnými spáry se spustil přesně před vyjevené žáky a jejich dozorce. Ti je okamžitě na most zahnali a odvedli je do hradu. Prošli několika dlouhými chodbami, plných lokajů a strážných, až se dostali do velikánského sálu, vyzdobeného všemi možnými cennostmi.

Prostředkem této místnosti, svou velikostí připomínající stadión, vedl červený koberec, který končil před jakýmsi trůnem, spíš zlatým gaučem, obklopeným strážnými a sluhy, na kterém se rozvaloval svalnatější chlápek, požírající hroznové víno.

"Co tu chcete?" zaburácel na příchozí.

Sedláci se uklonili a začali a jeden z nich začal vysvětlovat: "Mocný vévodo Samieli z de Vil, největší vládce, který kdy žil, přivádíme ti tyto zajatce. Vloupali se na tvůj pozemek a do polí přivlekli něco co, zničilo část tvé úrodu..."

"Cože? Tyhle zmetci že zničili mou úrodu?!" zaklel vévoda.

"Tvoje bába je zmetek." reflexně zareagoval Jarda.

"Cože?" nevěřil svým uším vladař, "Zničili mi úrodu a ještě uráží mé předky? Odved'te je do cely a zítra je popravte!"

"To v žádném případě nepřichází v úvahu!" protestovala paní učitelka, "Raději zatelefonujte do Dobrušky, ať si pro nás přijedou. Zítra máme normální vyučování a ..."

Ale to už rytíři devátou bé vlekli do žaláře, nedbaje výhružek paní učitelky.

kapitola 9 - Za mřížemi

To je nevídaná drzost!" zlobila se paní učitelka, když ji spolu s ostatními šoupli starého sklepení s mřížemi, nebo co to vlastně bylo. "Já to tak nenechám a budu si stěžovat panu řediteli! A pošlu na vás našeho pana školníka! Ten vám ukáže, zač je toho loket!..." Nikdo si jí ale nevšiml a tak toho nechala.

"To by mě zajmalo, kde to vlastně sme." začal se konečně zajímat David.

"Není to Karlštejn?" pokusil se o vtip Pítr.

"Ne ne ne...ní to Karlštejn," nepochopil to Kuba, "tam jsem byl a vypadal úplně jinak. Tohle by spíš mohla být Kost, ale o tom také silně pochybuju."

"No dobře, hrad se jmenem na K to teda není, ale kde teda sme?" šel za svou David.

"Já bych řekla, že to je teď jedno. Spíš by mě zajmalo, jak to myslel s tou popravou." načala další téma Marta.

"Klídek, to byl asi nákej fór." chlácholil ji Pítr, "Hlavně, že nás přešel ten zatrchtěnej průjem."

"Ale stejně by mě zajmalo, kde sme." nedal si to zamluvit David, "Nebo spíš kdy sme."

"Cože? Kdy jsme? To je jako v tom filmu Návrat do budoucnosti." zpanikařil Miloš, "To nemůže být pravda. Vždyť ten stroj na konci zničili..."

"Co plašíš, maníku." zarazil ho Dan, "Přece tomu nevěříš? Nebo jó?!"

"Ale možný by to bylo," ozval se odborník na cestování časem Pítr, "jenže bysme museli prolítnout strašnou rychlostěj nákým pořádným výbuchem. Teda aspoň tak to říkali ve státreku. Ovšem ty sedláky a rytíře a všechno vostatní vodhaduju nejmiň na patnáctý století."

"To by souhlasilo," přemýšlel nahlas pilot, "protože ten pacholek letěl maximální rychlostí přímo na Slunce."

"No přesně tak to bylo v tom státreku," děl Pítr, "a stejným způsobem se dostali zpátky, takže si stačí ještě jednou zaletět ke Slunci a bude to zase oukej!"

"No vidíš," nato ironicky Dan, "teď už jenom stačí zdrhnout z týhle kobky, dřív než nás ráno upálej za kacírství."

"A i kdyby se nám podařilo pláchnout, tak někde musíme splášit palivo do rakety." přišel s novým problémem pilot.

"Já bych nejdřív vzal roha a potom sháněl palivo!" navrhl Honza a všichni s ním kupodivu souhlasili. Pouze paní učitelka chtěla dosáhnout spravedlnosti nějakým jiným způsobem, ale nakonec se přidala ke svým studentům.

Takže teď už všichni souhlasili s útekem, tudíž zbývalo pouze ho uskutečnit. To ovšem bylo mnohem složitější, než se zprvu zdálo. Cela byla vytesána hluboko ve skále a mimo bytelně zamřížovaný vchod hlídáný asi dvacítkou stráží, zde bylo jenom malé okénko vedoucí kamsi do neznáma, kterým by se však nedala prostrčit ani ruka, a to i kdyby v něm nebyla mřížka.

"Z tohohle by teda nefrnk ani ten Kaprchcíp!" namítla Tereza, když si prohlédla únikové cesty.

"Nejlepší by bylo," začala chytračit Eva, "kdybychom proti nim použili něco, co ještě neznaj."

"Já tady mám zapalovač!" hlásil Franta.

"A já vyhazovací kudlu!" přidal se Roman.

"Ale prd!" zarazil to Honza, "To by chtělo bouchačku."

"Já mám pět nábojů." nabízel Ondra třetinu svých zásob, ale revolverem nikdo nedisponoval.

"Z toho by šlo udělat pěknou petardu!" konečně se zklidnil Miloš, "Stačí vyřadit střely, dát střelný prach dohromady a zapálit to. To by mělo na tenhle zámek stačit!"

"No to je skvělý, ale co s těma strážnejma?" zkazil veřejnou radost Láďa.

"Tvoje bába je strážnej." začal jako obvykle Jarda, "Těm pěkně nakopeme zadky. Dyt' jich je jen pár."

"Mě se ale zdá, že těch párů tam je nejmíň deset a to jenom těch co sou v dohledu." nesouhlasil Láďa, "A navíc to vypadá, že sou pěkně vyzbrojení."

"A co má bejt?" oponoval Franta, "Já bych řek, že z tej prdy budou tak paf, že se zmůžou akorát na útek."

"Jo a nebo to přivolá ještě ty vostatní co hlídaj nahóře a bude to ještě horší." poznamenal Pítr.

"No, ale lepší bude to zkusit, než tady jen tak čekat!" rozhodl pilot, a tak se začaly d'oubat náboje.

kapitola 10 - Útěk

Když vyřadili náboje a střelný prach seskupili do pytlíčku, který umístili do zámku, začali rozumovat, kdo to zapálí.

"Já bych moh sestavit takovej provizorní doutnák," ozval se Ondra, expert přes výbušniny, "ale potřeboval bych kus špagátu a kanagón."

"No jo! To já umím lepší, ale potřebuju roli toaletáku a kanystr s benzínem." vyškíbl se Pítr.

"Benzín nemám, ale ten toaleták jó." hlásil ochotně Kuba a vyndal trochu odmotaného toaletního papíru a dodal: "Vždy připraven!"

"Nejlepší by bylo to vobložit slámou, tej je tady všude dost, zapálit ji, a než to k tomu dohoří, tak se vzdálit." navrhla Verča a všem to připadalo, jako nejpříjemnější řešení, takže se tak i stalo.

Sotva však pilot odvážně zapálil trhavinu a uchýlil se do bezpečí, nastal na druhé straně mříží zmatek. Ten však nezpůsobil vzniklý oheň nýbrž skupina vetřelců, kteří se do věznice zjevně vloupali a teď tam svými šavlemi nebojácně pobíjeli strážné jednoho za druhým, jako tury na jatkách. Tomu ještě napomohla hlasitá exploze, jejíž rány se všichni

strážní lekli, takže je povstalci bez váhání pobili. Poté přeskakali jejich bezvládně ležící těla a navalili se k cele naproti té s devátou bé. Žena, která tyto psance nejspíše vedla, vytasila klíč, jímž zpřístupnila onu kobku, aby z ní posléze vytáhla polomrtvého nebožáka, s nímž hodlala spolu s ostatními uprchnout. Tomu však zamezili obyvatelé protější místnosti.

"Velectěná paní," oslovil vůdkyni řitilezeckým tónem pilot, "mohly bychom prchnout spolu s vámi a vaší družinou?"

"Nezdržujte a zdrhejte, dokud máte možnost," odsouhlasila velectěná paní, "ale ne abyste nás sledovali až vypadnem z hradu!"

"To se ví že nebudeme! Jen s vámi utečeme a hned zase půjdeme." vypadlo z pilota, jenže to už si to všichni šupali k východu, nedbaje úpění ostatních dosud zavřených vězňů.

"Jestli jsme skutečně v minulosti, tak bychom neměli nic měnit, neb by to mohlo mít i katastrofální následky!" omlouvala si to mezi funěním běžící paní učitelka.

Hejno uprchlíků vyběhlo z vězeňských prostor, právě v čas, jelikož se v tu ránu za nimi vynořila celá armáda rytířů, zpomalených jejich těžkopádným brněním. Zběsilým úprkem tedy exulanti unikli nejhoršímu, přeběhnutím z neznámých důvodů spuštěného padacího mostu a následným zmizením v jehličnatém lesíku podél cesty.

Tady však nastala zrada, protože osvoboditelé naskákali na připravené koně a vozy a tradá pryč. Jeden vůz tam ale omylem nechali (asi jím přijeli padlí), tak se ho bez váhání devátá bé zmocnila. Naskákali na něj, div nepraskl, Iva se chopila opratí a už se jelo.

kapitola 11 - Spojenci

Vůz, vezoucí celou třídu, paní učitelku a piloty, nejel zdaleka tak rychle, jak se mnozí těšili. Šest koní mělo co dělat, aby povoz vůbec uvedlo do pohybu. Jízda se svou rychlostí podobala spíše jízdě na šlapacím autíčku, než cvalu divokých ořů. Naštěstí se za chvíli doplahočili ke strmému svahu, a tak se pomalé sunutí v před náhle změnilo ve zběsilý let, což v poskakujícím vozu nebylo nic příjemného. Nicméně povoz nacpaný k prasknutí se díky své váze řítí dolů jako šíp. I sami koně měli co dělat, aby před svým nákladem utekli.

Zanedlouho při této rychlosti začali dojíždět kolonu psanců jedoucích před nimi. Nejprve se divili, jak je možné že je vůbec někdo dohnal, ale pak se jim raději jen vyhnuli z cesty a jeden z nich na ně zaječel: "Brzděte pitomci! Dole je jezero!"

"To se ti řekne, ale kde je brzda." vřeštěla Iva, která se v tom středověkém řízení ne a ne vyznat. "Že by tohle." řekla si a zatáhla za slibně vypadající páčku, ale nezdálo se, že to byla brzda. Za to se však odpojili koně, takže vůz teď přímo letěl. Všichni se drželi, čeho mohli, aby nevypadli a nebylo to nic snadného. Navíc, se jako na potvoru na obzoru zjevilo ono slibované jezero. Vůz do něj zahučel, jako nůž do másla. Naštěstí se však ukázalo, že vodní plocha není nijak hluboká, takže se ke dnu nešlo, tedy alespoň prozatím. Potápníky totiž dohnala tlupa únosců vězňů.

"No to ste to teda vymňoukli." vyšklíbla se jim velitelka.

"Jen se tlemte," nato David, "jenže ten trakař je váš!"

"Ale kdepak! Ten jsme tam skovali vévodovu vojsku." setřela ho vůdkyně.

"Mohla byste nám prosimvás říct, jaké je letos rok?" zajímal se pilot.

"Cože? Rok? No přece třináctdevadesát dva." informovala ho šéfka.

"No to je skvělý!" zaradoval se Pítr, "Takže za sto let vobjevíte Ameriku."

"Co vobjevím?" divila se vedoucí zbojníků.

"Níc." snažila se zachránit situaci Šárka, "My jsme totiž badatelé z východu a přišli jsme vám svými vynálezy dopomoci zvítězit nad tím vévodou z Devilova."

"No to máme teda štěstí!" hihňali se partyzáni, "Hejno cucáků přijelo zdolat vévodu. Chá chá!"

Když se dostatečně vyšklebili, tak velitelka řekla: "Jesli si tedy troufáte na vévodu, tak můžete jít s námi do našeho tábora. Stejně potřebujem nový lidi. Zrovna dneska jsme o dobrejch třicet přišli."

To byla tedy dobrá zpráva, nebo spíš špatná? No, to se asi ještě uvidí.

kapitola 12 - Život zbojníka

Ono se řekne "můžete s námi jít do tábora", když se sami vezou. Ale ono těch pár kilometrů pěší túry taky nikoho nezabilo, ale mnozí měli na mále.

"Tak jsme tady" řekla velitelka, o níž se třída cestou dozvěděla, že se jmenuje Serafina, když dorazili do podivné vesničky uprostřed lesa.

"To je teda pěkná díra!" neodpustila si poznámku Zuzana.

"Můžete do támhlejších dvou chýší po našich padlých." řekla Serafina a ukázala na dvojici nejhorších chatrčí, jaké zde byli.

"No skvělý!" výskli studenti a už se všichni hrnuli do té větší. Jenže to jim hbitě zatrhla paní učitelka.

"V žádném případě nebudete nocovat všichni dohromady! Kluci zvlášť, holky zvlášť!" zavelela a rázem bylo po náladě, zvlášť u chlapců, neboť na ně zbyla ta horší chýše.

Naštěstí ráno bylo moudřejší večera. Už za svítání byli všichni vzbuzeni a nahnáni k rozcvičce. Po ní se uskutečnila snídaně, což byl pečený zajíc. Pak byl veřejný chvilkový odpočinek.

"Hele," zahájil Pítr debatu, "měli bychom jim předvíst nákej ten vynález, nebo nás zapojej do boje a večer tyhle zříceniny budou zase prázdný."

S tím se nedalo než souhlasit, a tak začala porada, co bude ten ohromující vynález.

"To by chtělo něco vynalezenýho v Americe," mudrovala Lucka, "aby bylo jistý, že to ještě neznaj!"

"Třeba tabák nebo brambory!" na to zahrádkář Honzik.

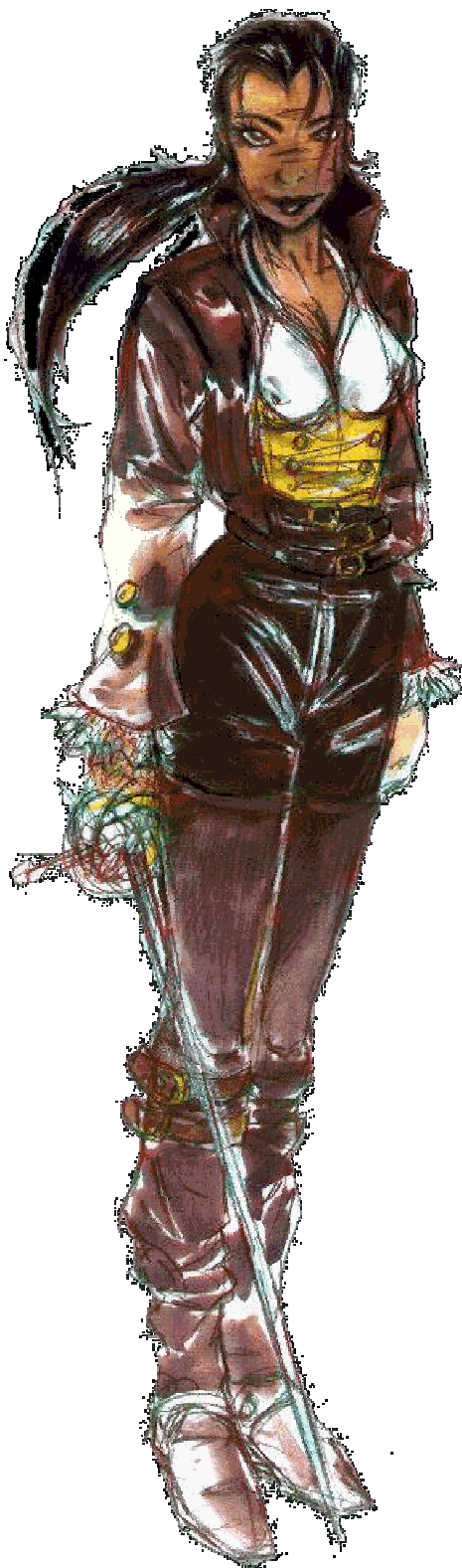
"Já mám ten tabák!" přiznal se David.

"A já bramboru!" houkl Kuba a skutečně z kapsy vytáhl neloupanou bramboru. Většina přítomných si zaťukala na hlavu, ale raději to nechali bez komentáře.

"Ale kuš, ovoce a zeleninu!" zahudral Láďa, "Voni přece válčej, tak by to chtělo nákou zbraň. A moderní, protože kdoví, jestli už nemaj vynalezený děla a bambitky!"

"Že sem si nevzal svůj prototyp lejzrovky!" posteskl si Miloš.

"To máš feta!" chlácholil ho Ondra, "Stejně ji ještě neměl dodělanou."

"No a co," nedal si to vymluvit Miloš, "ale moch sem jim ji ukázat a vysvětlit, jak funguje."

"Nejlepší by bylo udělat něco elektrickýho, to určitě ještě neznaj." prohodila Hanka.

"No to je skvělý, jenž v těchle barácích schází zásuvka." podotkl Pítr.

"Však eletriku bychom si mohli udělat, stačí jenom cívka a magnet." vyrukovala se starým učivem Šárka. Pár jedinců se rozpomnělo na látku o elektrice probíranou ve fyzice, a tak se návrh odsouhlasil, jenže kde ve středověku splasit cívku a magnet?

kapitola 13 - Balón

Naštěstí intelligence deváté bé neznala mezí, a tak se s problémem nedostatku materiálu lehce vypořádali. Cívku nahradili namotáním řetízků všech jich majících na Kubovu roli od toaletního papíru a magnet vytáhli z Láďova mobilu, který mu nefungoval nejen kvůli chybějícím satelitům a vysílačům, ale také proto, že si do něj Láďa zapomněl dát baterie.

"Teď teda máme eletriku, jenže k čemu nám bude?" otázala se Tereza a zdálo se, že to nikdo neví.

"Můžou se tím třeba dávat šoky." těšil se Ondra.

"Já myslím, že z tohodle prdítky se moc voltů nevykřesá." připoměl krutou realitu Dan.

"A co má bejt," stál si za svým Ondra, "máš snad lepší nápad?" Samozřejmě ho neměl. Neměl ho ani nikdo jiný, tudíž se ke koncům řetízků na "generátorku" přidělali klíče, magnet se strčil do role, která se z obou stran zacpala a šlo se na předváděčku.

"Tohle je naše nová zbraň," chlubili se deváťáci před Serafinou, "tadyhle stačí chytit do každé ruky jeden klíč a pak tímhle zatřepat."

"Klíč? Ukažte to sem." chňapla do ruk oba konce a Ondra zákeřně zatřepal rulí. "Jau!" vyjekla velitelka a odhodila klíče z rukou.

"Můžeme samozřejmě účinek i mnohonásobně zesílit, až do takové hodnoty, že nepřítel ochromí na dobu dostačující ke spoustě činností," chlápěně pronesl Kuba.

"To je užitečná věcička," mnula si ruce Serafina, "a určitě by se dala nějak využít."

"To se ví, že dalo," reklamoval Honza, "a takovejch věcíček můžeme udělat ještě spoustu!"

"No tak běžte vyrábět, stejně se dneska nic dělat nebude, protože odpočíváme po včerejším útoku." informovala je vůdkyně, a tak se šlo pracovat na dalších vynálezech.

"Teď by to chtělo něco ohromujícího, třeba letadlo." zahájil diskuzi o příštím výtvaru Miloš.

"Ňáký lítadlo by se šiklo, ale lepší by bylo něco primitivnějšího, na co by se tady daly sehnat součástky." rozumovala Irena.

"No jo, ale co jako první lítalo?" nahlas přemýšlel nahlas Láďa.

"Rogalo!" "Balón!" vykřikli téměř současně piloti.

"No vida," zajásal Miloš, "a voboje se dá klidně udělat i tady ve středověku! Stačí pár hadrů, provazy, prkna, koš a voheň. To se lehce sežene a bude to! Určitě tady ještě nic podobného neviděli, takže budem vypadat, jako kouzelníci."

"Jen aby nás pak dovopravdy neupálili za to kacířství!" podotkl Pítr, ale nikdo to nebral vážně, a tak se začalo s výstavbou balónu.

kapitola 14 - Chemická zbraň

Akce "balón" probíhala rychleji, než mnozí očekávali. Plátno se získalo sešitím spousty obleků, které zbyly po padlých, provazů bylo naštěstí dost a místo koše se použil sud. Propanbutanovou láhev k udržování plamene nahradila železná miska s uhlím, takže balón byl připraven k odletu.

Ještě před dokončením prací se kolem "podivného stroje", jak mnozí výtvar deváté bé nazvali, houfovaly se davy zvědavců a čumilů a strašlivě se divili, co se to tady staví. Když se doslechli, že to má být přístroj na létání, mnozí se dali do smíchu. I samotná Serafína byla občas na pochybách, ovšem stále ji udivoval první vynález těch "badatelů z východu". Naštěstí balón byl brzy hotový, a tak se mohlo začít s předváděčkou.

Jakmile se balón napustil horkým vzduchem a vznášel se nad sudem, začínali zbojníci věřit, že by to doopravdy mohlo letět. Ty ostatní nevěřící Tomáše přesvědčili tak, že si dobrovolník Miloš vlezl do sudu a ostatní mu podali delší provaz, takže teď poletoval nad krajinou. To na všechny udělalo nesmírný dojem a nikdo už nepochyboval.

"No to je fantastické!" byla nadšená Serafína, "Jak jste to dokázali? Ono to doopravdy letí!"

"Vidíte," zahájil proslov Pítr, "že sme nekecali. Teďka s tím můžete létat nad hradem a házet na něj bomby..."

"Házet co?" divila se Serafína.

"Bomby! To je takovej ničivej vynález," vysvětloval Pítr, "ale samozřejmě se může házet i něco jiného, třeba..."

"Jenže já ten hrad zničit nechci," děla vůdkyně, "protože je právoplatně můj! To ten vévoda ho před čtyřmi roky obsadil, zabil mé královské rodiče a sám tam teď panuje. Já naštěstí tou dobou byla v lese s přáteli, ovšem svůj trůn dobudu zpět!"

"Tak to vidíte," uznal vážnost jejího problému Dan, "a s našema vynálezema budete vladařit co by dup!"

"A nemohli byste," škemrala bývalá budoucí vladařka, "udělat nějaký vynález, aby všechny na hradě na chvíli vyřadil z provozu?"

"Se ještě uvidí!" slíbil David a všichni odkvačili na třídní poradu.

"Teď by to pro změnu chtělo ňákou chemii!" usilovně přemýšlel chemik Ondra, "Třeba trochu sedatýva do jídla a bylo by... Určitě něco takovýho je v raketě v nemocnici."

"To je ale kravina!" rázně nesouhlasil Pítr, "Kdyby to jeden sežral a usnul, copak by to vostatní jedli? Kdepak! To bude chtít něco úplně jiného..."

kapitola 15 - Pátrání po raketě

Plán, se kterým Pítr přišel byl takřka geniální. Celý spočíval v nepříjemné a nakažlivé chorobě a pocházel z vlastní zkušenosti. Byla do něj dokonce zapojena i mimozemská civilizace. Zkrátka celé to mělo proběhnout takto: Nějaké jídlo, nejlépe pečivo, se musí donést do rakety, vhodit na pánské záchodky a nechat ho oslznout UFOunem alias velkým psem. Poté se infikovaný žvanec vytáhne a daruje někomu z hradu, nejlépe strážnému. Toho zanedlouho přepadne velký průjem, jímž nakazí všechny ostatní na hradě. Do dvou dnů budou všichni strážní vysedávat na záchodech, což jim vydrží přesně týden. Ovšem po třech dnech od nakažení už by neměli být schopni přenést průjemové onemocnění na někoho jiného, jak pravil pilot, který se to dočetl ve zprávě zaslané ze Země, ještě před tímhle výletem, takže pro jistotu pět dní po vypuštění zákeřného viru do nepřátelského tábora, by mohl začít útok a to ve dvou fázích: 1. Balón s dvěma dobrovolníky vyletí nad hrad, z něhož se ten odvážnější spustí po provaze dolů a otevře padací most. 2. Obsazení hradu a navrácení trůnu právoplatné majitelce.

Všem bylo všechno jasné, tak mohla začít akce, ovšem hned nastal první problém. Kde je vlastně raketa? Všichni věděli že v poli, ale nikdo nevěděl, ve kterém a už vůbec tam nedokázal trefit.

"Tady je polí hodně," kroutili hlavou zbrojnoši, "a většina je obilná."

Opravdu nikdo nedokázal určit ani přibližnou polohu rakety, tudíž se přešlo na plán bé. Podle něj by měl někdo v balónu vystoupit do výšin nebeských a rozhlédnout se po krajině, jako Jeníček po pohádkovém lese. Tak se také stalo a opět dobrovolník Miloš, se nechal na nejdelším provaze, jaký byl k dispozici vypustit do oblak. Chvilí se rozhlížel, a pak začal cosi, na tu dálku nesrozumitelného, hulákat. Ostatní ho stáhli, aby se dozvěděli dvě zprávy. Ta dobrá říkala, že raketa je pár kilometrů na jih, a ta špatná, že balón viděli vévodovi chrabří rytíři, a že se jich sem valí celá kavalérie, tudíž se doporučuje urychlená evakuace.

"V žádném případě nehodláme ustoupit a utéci před tlupou obrněných zlosynů," hlahlolila za všechny Serafína.

"Ale dle výpovědi důvěryhodného očitého svědka jich je opravdu hodně," přesvědčovali ji devátáci, "a navíc už to je stejně fuk! Stačí najít raketu a do tejdne ste zpátky na trůně!"

Serafína se nechtěla dát přesvědčit, ale nakonec s útekem souhlasila. To už bylo vážně načas, neboť z dálky doléhal dusot kopyt vévodovy armády. Zbojníci si tedy sbalili jen to nejnnutnější, včetně balónu, a všichni vzali do zaječích.

kapitola 16 - Vítězství na dosah

Povstalci pláchli právě včas, jelikož sotva opustili svůj tábor, nahrnuli se tam rytíři na koních a zahájili průzkum terénu.

Naštěstí tou dobou už si to Serafína, její klan a devátá bé hasili k ztroskotané raketě. Bylo to tak kilásek až dva lesem, dobrý tři lukami a čtyři nebo pět polem. Ještěže se jelo na koních a vozech, takže se to ani tak dlouhé nezdálo. Ovšem některým ano.

"Rajtovat na tehle herce je ještě horší, než brázdít Pohoří se Švorcem na tom jeho velocipédu!" stěžoval si Pítr, když dojeli k vesmírnému plavidlu.

"Z tohohle pole moc velká ouroda nevzejde!" pravila Zuzana vida sešlapané klasy kolem lodi.

"Právě mě napadla nová teorie ohledně četných výskytu piktogramů v obilí." podotkl Miloš, ovšem to už pilot svým univerzálním klíčem otevřel raketu a všichni se nahrnuli dovnitř.

"Sakra práce, to je bejvák!" vykulila oči Serafína vstoupivší dovnitř. I ostatní zbojníci se divili jak mohli, ovšem nikdo si jich nevšímal.

Pilot vytáhl chleba a šinul si to s ním k pánským záchodkům. K bočníku uvázal špagát, pootevřel trochu dveře, vhodil do nich ono pečivo a dveře přivřel, sic mu síly stačily. Po chvíli je opět pootevřel, trhl provazem, čímž opět nabyl získaného bočníku a uzamkl pánské toalety nadobro. Chléb vhodil do předem připravené igelitky a tu podal Serafině se slovy: "Tímto pečivem obdarujte strážné, nebo kohokoli sídlícího na hradě, ale ne abyste se to sami pokoušeli konzumovat! A radši na to ani nechmatejte." Serafína mu to slíbila a převzala od něj otrávený pokrm.

Pak ho dala jednomu ze svých poddaných, vysvětlila mu co a jak a on s chlebem odcválal na svém koníkovi, kamsi směrem k hradu.

"Takže ode dneška za pět dní můžete zahájit útok." konstatoval Franta.

"A těch pět dní byste nám mohli pomoci hledat palivo do rakety." Požádal poněkud zvláštním způsobem pilot.

[illegible]

kapitola 17 - Shánění paliva

Na co tahle raketa vlastně lítá?" zájmal se Miloš o hledanou látku.

"No je to úplně nověj prototyp," zamyslel se pilot "takže skoro na všechno: benzín, naftu, ropu, petrolej, plyn, metan, uran, plutonium, Q-čip, tekutý vodík a podobně."

"O čem se to bavíte?" vmísila se do rozhovoru Serafína.

"O věcech, který nutně potřebujem." Odvětil jí Miloš, "Nevíte náhodou, kde by se tady dalo splášit pár barelů nafty?"

"Čeho co?" vykulila oči Serafína.

"Nebo petroleje," otázal se s nadějí v hlase pilot, "to už by ste snad mohli znát?"

"Petrolej? Co to je?" divila se budoucí královna.

"Kurnikšopa!" zaklel pilot.

"A není tady v okolí někde ňáká bažina?" přidal se Pítr.

"Bažina? Ta je v lese za tímto polem." konečně odpověděla kladně Serafína.

"K čemu bažina?" mračil se nevzdělaný pilot.

"No přece metan je bahenní plyn, takže musí být v bažině, a říkal ste, že to lítá taky na metan."

"To je sice možný, ale jak chceš z bažiny získat čistej metan?" nevěřicně koulel očima pilot.

"To je v pohodě! Jednou sem to viděl v Mekgajvroj." na to bezstarostně Pítr.

"Tak to je skvělý," jásal ironicky nakvašeným hlasem pilot, "teď se budeme brodit močály a dolovat metan Mekgajvrovou metodou!"

"Klídek," deklamoval Pítr, "já už to zkoušel a funguje to. Mekgajvr ten metan chytal v Amazonském pralese do bambusovejch holí d'ál z toho výbušný oštěpy. Tady bambus asi neroste, takže bych doporučoval vzít náký trubky ze skladu a pořádnou nádrž na ten metan."

Nikomu se to moc nezamlouvalo, ale lepší nápad nezazněl, takže se naložil jeden vůz trubkami a kanystry a jelo se se značně pohnutou náladou dolovat Mekgajjrovou metodou metan z nejbližšího močálu.

kapitola 18 - Bažina

Bažina, nebo spíš "Bezedný močál mrtvých", jak zde tuto mokřinu přezdívali místní usedlíci, bylo jediné místo v panství, kam se ještě nikdo se zdravým rozumem neodvážil a kdo ano, už se nevrátil.

Tak to alespoň popisovala hrůzostrašná pověst, o duších mrtvých topící lidi výměnou za své vysvobození, kterou cestou vyprávěla Serafina. Kam se na tohle hrabala akta X.

Výsledek vyprávění byl takový, že když dojeli k lesu s močálem, nikomu se nechtělo jet ani o krok dál.

Po dlouhém hádání a rozpočítávání se rozhodlo, že k bažině půjdou pouze ti, kteří byli nezbytní k odběru methanu a ostatní počkají na kraji lesa. Šel tedy odhadce pilot, odborník Pítr a nosiči David a Jarda, kteří strach neměli, neboť sem jeli až na konci kolony, cestou se bavili, tudíž z historky neslyšeli ani slovo.

Ovšem, teď je zase nechtěla pustit starostlivá paní učitelka, která za žáky měla odpovědnost a nehodlala je pustit do styku s žádným nebezpečím. Nakonec je ale přece jen nechala jít, jelikož jí Jarda navrhl, ať teda jde s nimi a dá na ně pozor.

"Morces dudy! Jen aby tady vopravdu nestrašilo!" snažil se nakazit svým strachem ostatní Pítr.

"Tvoje bába straší!" odsekl Jarda s kanystry na zádech.

"To by mě zajmalo," hekal David nesoucí novodurové trubky, "jak je ta zatracená kaluž ještě daleko."

"Myslím," vyděšeně houkl pilot, který šel první, "že sme ji právě našli."

Ostatní na něj pohlédli, ale spatřili ho jen od pasu nahoru.

"Konečně sme tady," zaradovali se nosiči, shodili své břímě na zem a sedli si na ně. Pak jim ale došlo, že když vycházeli, tak byl pilot o trochu vyšší, a tak ho pomocí trubky vytáhli z "Bezedného močálu mrtvých".

"Tak," řekl místo poděkování pilot, když ho zachránili, "jak teď dostanem z té bažiny ten metan?"

"No Mekgajvr zapích ten bambus těsně pod povrch bažiny tím neucpaným koncem, a když ho vyndal, tak byl metan v tom," poučoval ostatní Pítr, "a jeho přítomnost dosvědčil výbuchem, který nastal po zapálení obsahu bambusu. Tady bude nejlepší, zapíchnout trubku do bahna a na její druhé konec dát kanystr."

"Jen aby to fungovalo!" zapesimisoval pilot a všichni se dali do práce.

Nejdříve odchytili zkušební vzorek a zapalovačem vyzkoušeli, zda-li je přítomen methan a jelikož byl, počali tento plyn ládovat do kanystrů, co se do nich vešlo.

kapitola 19 - Perníková chaloupka

Pár chvil to skutečně trvalo, naplnit všechny kanystry čistým methanem, ale nakonec se dílo přece jen zdařilo. Nejvíce k tomu dopomohla strašidelná pověst, kvůli které nikdo v lese nechtěl zůstat byt' jen o jedinou setinu déle, než bylo nezbytně nutné.

Navíc se těsně před dokončením tankování začalo z únikové cesty ozývat stále se přibližující úpěnlivé kvílení a strašlivý nárek. To samozřejmě celou proceduru ještě uspíšilo a vyděsilo to všechny zúčastněné.

"To bude určitě nějaká ta duše zemřelých a teď nás chce zahnat do bažiny!" sejčkoval Pítr.

"Tvoje bába je duše zemřelých!" snažil se udržet morálku Jarda.

"No," usilovně přemýšlel pilot, "jestli je to ten duch, tak nás pouze chce svým sténáním zahnat do močálu, tudíž navrhuji neoustupit ani o krok, maximálně se schovat v támhletem roští." Ani to nedořekl a všichni i s kanystry se už maskovali za nenápadným přízemním porostem a vyčkávali, co se bude dít dál.

Nejprve se nedělo nic, krom toho, že se úpění stále přibližovalo s čímž se zvyšoval i strach čtyř hrdinů. Když ovšem hrůzostrašné zvuky dosáhly maxima, duch se zhmotnil. Lépe řečeno vylezl na mýtinu kolem bažiny, takže se stal dobře viditelným i pro ty za keřem. Onou duší zemřelých, vydávající ty příšerné pazvuky, samozřejmě nebyl nikdo jiný, než paní učitelka.

"Haló! Kde sté?" kvílela z plných plic a sunula se pomalu kupředu.

"Tady!" oddechli si všichni čtyři najednou.

"To sem ráda," oddechla si ještě víc paní učitelka, "Vy jste tak dlouho nešli, tak mě vybrali, abych se za vámi šla podívat."

"To ste ani nemusela," řekl stále se třesoucí pilot, "už sme totiž hotoví, takže se právě vracíme."

"Tím líp!" povyskočila si paní učitelka a už se nemohla dočkat, až odtamtud bude na míle daleko.

Jenže to se lépe řekne, než udělá. Nikdo totiž cestu tam neznačil, takže se návrat ještě o chvíli zdržel.

"Určitě jsme šli tudy," podrbal se na hlavě David, "protože se na tenhle strom pamatuju."

"Jenže to už říkáš pošestý!" oponoval Jarda.

Po necelé čtvrt hodině úmorného bloudění narazili na podezřele vypadající polorozpadlou chatrč, z jejíž komína se kupodivu valil hustý kouř.

"Tý boga!" výskl David, "Perníková chaloupka! A ze dřeva! To by se mělo jak se patří prozkoumat! Ale bacha na ježibabu."

"Tvoje bába je ježibába!" pronesl svou větu Jarda.

"Perníková chaloupka to sice není," mudrovala paní učitelka, "ale na cestu se zeptat můžeme."

kapitola 20 - Somráci

Ťuk ťuk, zaklepal pilot na ztrouchnivělé dveře perníkové chaloupky. Ty se po chvíli se strašlivým skřípotem otevřely a za nimi stála skutečná ježibaba. Sehnutá v úhlu 90° podepřená červotoči prolezlou hůlkou, z vráskami rozryté tváře jí trčel dobrých dvacet čísel dlouhý nos hojně posázený bradavicemi a vespod byla neméně ošklivá brada. Celou hlavu měla omotanou ušmudlaným šátkem a celé to završovala černá kočka na rameni.

"Dobrý den slečno," odhadl její současný stav podle vzhledu pilot, "nevíte náhodou, kudy se dostaneme z lesa ven?"

"Japá bych neveděla," zaskřehotala babice, "poděte dál a já vám to pívím."

"Ale musíme vás varovat," jistil situaci Pítr, "že perník nežerem, neboť ode dneška máme všichni cukrovku a vy nás taky ne, protože navíc pro jistotu máme ještě ajc!" Naštěstí ho ta stará osoba neslyšela, takže nemusel nic vysvětlovat.

"Tady máte tuhle tyčků," podávala kus železa na šňůrce pilotovi, "a kdýš jí chytneš za tentó špagáték, tak vás tén červený konéc z lésa vyvede!" Všichni zdvořile poděkovali a vydali se na další cestu.

"To nám ta babča vlastně dala zastaralou verzi kompasu!" odhalil jádro pudla Pítr, "To mohla jenom říct, že musíme na sever, my už bysme to našli s mojí buzolou!" řekl a skutečně vytáhl z kapsy moderní buzolu. Hlavní ovšem bylo, že teď šli správným směrem. David dokonce cestou poznal i několik stromů, takže byli z lesa venku co by dup.

"To byla ale doba!" hulákali na ně ostatní, "Už sme mysleli, že jeden z vás spad do tý bažiny a jeho duch utopil vostatní."

Příchozí ale nemístné poznámky s úspěchem ignorovali a jen naházeli kanystry do vozu a všichni se vydali na zpáteční cestu k raketě.

Při návratu je však čekalo nemilé překvapení. Již z velké dálky totiž bylo vidět, že raketu zkoumá celá garda rytířů. Celou ji obcházeli, některá místa si důkladně prohlíželi, do jiných zcela zbytečně mlátili svými meči. Dovnitř se bez kódu rozhodně dostat nemohli, jenže dokud tam somrovali, tak nikdo jiný také ne.

"Tak to nám ještě scházelo!" hrdal pilot, "Jak se teď, u všech pitomejch na trůně, dostanem do rakety?"

"Počkáme až odejdou." navrhla mírumilovná Marta.

"Všechny je pobijeme!" těšil se Ondra neuvědomující si značnou přesilu.

"A co je něčím vyplašit," koumala Lucka.

"Nejlepší by bylo, je vyplašit, počkat až jich pár odejde a zbytek pobít!" spojila nápady Tereza.

kapitola 21 - Návrat do budoucnosti

Plán to byl dobrý, jenže jak ty řitiře vykšicovat?

"Já bych napustil jednu trubku tím metanem, zacpal ji hadrem, ten zapálil a hodil ji někam. Voni se leknou a pudou se podívat co se děje a mi zatím nalezem do rakety. Tak to aspoň bylo v tom Mekgajvroj!" oznámil zase Pítr jednu ze svých nesčetných televizních zkušeností.

"To by snad mohlo vyjít." souhlasil pilot a hned napustil jednu trubku methanem a oba konce ucpal kapesníkem. Potom vydal rozkaz, že až se ozve výbuch a rytíři odtáhnou, ať se všichni bleskurychle nahrnou do rakety. Poté se odplížil kamsi do neznáma.

Asi po dvou hodinách, se ozvala strašlivá exploze, asi jako za pár století v Hirošimě a všichni rytíři naskákali na své věrné oře a odcválali se podívat co to bylo. Toho okamžité využila devátá bé spolu se vzbouřenci a kvapem odkvačili k raketě. Tam už na ně čekal udýchaný pilot který je vpustil dovnitř. Všichni se naposledy rozloučili se Serafinou a její tlupou a zabouchli dveře. Pilot natankoval do nádrže methan, nastartoval raketu a už si to letěl ke Slunci.

"By mě zajímalo, jestli toho zatachtěnýho mezulána vévodu porazej." snažil se navázat konverzaci Kuba, leč marně, "No pak si o tom můžem přechíst v dějepise." pokračoval, jenže každého teď zajímalo, jestli se povede přesun v čase.

Pilot nastavil maximální rychlost přímo proti Slunci a v posledním okamžiku to stočil, jako minule. Opět se celá raketa oteplila a otřásla, až to paní učitelkou žuchlo na zem.

Pak se chvíli nedělo nic ovšem asi za čtvrt hodiny se z hlásiče ozvalo: "Pozor hlášení! Oznamujeme, že přenos se zdařil a ze základny na Zemi přišla zpráva, že jsme opět ve starém dobrém roce 1997. To byla ta dobrá zpráva a teď ta špatná. Nepovedlo se to úplně stejně, jako minule, takže je zde rozdíl dvou měsíců, tudíž dnes je 28. srpna, což znamená, že jste přišli o prázdniny! Chá chá..."

Projekt: Vzkříšení

leden 1998

Vídeň, neděle 4. prosince 1791, půl šesté odpoledne

Tma již pokryla celou Vídeň a ve většině domácností se rozsvítily olejové lampy. Mladá dívka zrovna vařila své matce kávu, když v tom z ničeho nic jejich lampa zhasla a místností se náhle rozlila tma. Jak to bylo možné? Vždyť petroleje měla dost a v místnosti nebyl byt' jen sebemenší vánek. Navíc po nedávném plamenu nezbyla žádná památka. Na silném knotu nezůstala ani jiskřička. Mohlo to znamenat jen jedno – zvěst špatné zprávy.

"Mami," přiběhla Sophie s vytřeštěnýma očima ke své matce, "co se jen mohlo stát?"

"Nemeškej děvenko a zajdi k sestře." poradila jí, "snad se nic nestalo jejímu choti."

Sophie neváhala, vzala si přes hlavu šátek a rozběhla se k domu své sestry. Zabouchala na dveře. Otevřela sestra Constanz a oznámila jí, že manžel strávil bezesnou noc. Vešly do místnosti.

"To jsi ty, Sophie? To je dobře, že jsi přišla," přivítal ji nemocný Mozart, "Musíš u nás zůstat přes noc, musíš tu být, až budu umírat." U jeho lůžka seděl mladý pomocník Süßmayr, kterému skladatel dával pokyny k dokončení právě rozepsané smuteční mše Rekviem. Po chvíli skončili rozhovor a Wolfgang si nechal zavolat kněze. Starostlivá Constanz raději povolala také lékaře, který nařídil, aby pacientovi přikládali na rozpálené čelo studené obklady.

Zrovna když kostelní zvony odbíjely jedenáctou hodinu, upadl Mozart do bezvědomí. Nastalo dlouhé ticho, přerušované jen svištěním ledového větru za okny. Pět minut před jednou hodinou ranní skladatel skonal.

O dva dny později se měl konat pohřeb. Protože Constanz trpěla značnou finanční tísní, mohla si dovolit jen ten nejlevnější obřad. Ten den bylo venku docela teplo. Trochu zataženo, ale ani vítr se nijak zvlášť neprojevoval. V půl třetí odpoledne převezli Mozartovo tělo do katedrály svatého Štěpána, kde se několik smutečních hostů účastnilo zádušní mše v postranní kapli. Mezitím se venku dalo do hustého deště doprovázeného sněhem. Tato spoušť zabránila truchlícím doprovodit pohřební vůz na hřbitov svatého Marka, vzdálený asi hodinu chůze. Z tohoto důvodu nikdo neviděl, na které místo v hromadném hrobě tělo uložili.

"Kde to jsem?" špitl stále ještě zesláblý Mozart sotva otevřel oči a trochu se rozkoukal. Odpovědi se však nedočkal. Rozhlédl se po místnosti. Bílé stěny, jedny velké dveře, pár oken a spousta postelí se spícími lidmi. Usoudil, že nejspíš leží v nemocnici. Chtěl vstát a zjistit jak se sem dostal, ovšem nedostávalo se mu sil. Ještě jednou se pokusil pohnout, leč marně. Výsledkem jeho úmorného snažení se stal nepatrný pohyb pravé ruky. Najednou se rozletěly dveře a jimi do místnosti vešel muž v bílém. Zamířil si to k prvnímu lůžku zleva.

"Tady máte teploměr pane Gottunberg," podal pacientovi skleněnou trubičku, "pěkně ho ohřejte, já si pro něj zase přijdu." slíbil a otočil se k druhé posteli. Ovšem její obyvatel tvrdě zařezával, tak mu lékař pouze potáhl deku.

"Haló," chrčel Mozart, sic mu síly stačily, "pane doktore tady jsem!"

Doktor se na něj otočil, "já vím, že tu jste." odvětil a pomalu se k němu blížil, "a jak tak koukám, konečně jste se probral." Wolfgang chtěl něco namítnout, ale nepovedlo se. "Teď byste neměl mluvit pane Mozarte," děl lékař hledíc skladateli do očí, "ležíte tu již dobrých čtrnáct dní s miliární horečkou, a jen tak tak, že jste to přežil. Teď musíte hlavně odpočívat." a jelikož pacient neměl námitek, lékař odkvačil pryč.

Mozart zůstal na lůžku absolutně vyčerpán s hlavou plnou otazníků: Jak to že žije? Vždyť od jeho nemoci mu neuměl pomoci žádný vídeňský lékař. A kde to vlastně je a jak se sem dostal? Poslední na co si vzpomínal, byl domov, kde obklopen svými blízkými čekal na smrt. Tak proč je tady? V naprosto neznámé nemocnici, pod dohledem zcela neznámého doktora. Snažil se logicky si vysvětlit alespoň jednu otázku, ovšem stále přicházel na další a další, až z toho usilovného přemýšlení usnul.

"Pane Mozarte," probudil ho neznámý hlas, "máte tu návštěvu." Amadeus pozvolna otevřel oči a zamžoural jimi. Pomalu se mu zaostřoval zrak a rozpoznával jednotlivé postavy.

"Wolfgangu!" zaradovala se žena a objala ležícího Mozarta. Ten si posléze protřel oči a poznal svou drahou choť Constanz. Usmál se na ni a zároveň si uvědomil, že se mu vracejí síly. "To jsem ráda, že je ti lépe," pokračovala, "když jsi upadl do mdlob, nevydržela jsem jen tak nečinně přihlížet tvé smrti a dala znovu poslat pro lékaře." Constanz pohládla svého drahého a pokračovala, "Toho však doma nezastihli a tak přivedli jiného, který to nevzdával tak snadno. Dal ti nějakou injekci a nechal tě převézt sem. Nedával sice moc nadějí, ale slíbil, že udělá co se dá." usmála se a znovu ho objala.

"Ach, miláčku," vracel se zase Mozartovi do těla život, "to jsem šťastný, že tě vidím. Vždyť ani já sám nevěřil ve své uzdravení. Snad nějakým zázrakem se mi podařilo přežít."

"Ať již to byl zázrak, či jen náhoda, jsem za to vděčná a šťastná zároveň." neskrývala svou radost Constanz.

Do místnosti vešel doktor, přistoupil k Mozartově lůžku a pravil: "Paní Mozartová, to by pro dnešek stačilo. Váš manžel není ještě zcela zdrav a musí odpočívat, takže vás musím požádat, aby jste svou dnešní návštěvu skončila."

"Samozřejmě, pane doktore," neměla námitek Constanz, "přijdu zase zítra. Jenom se ještě s manželem rozloučím."

"Dobrá," souhlasil lékař, "ale rychle." dodal a opět opustil z místnost.

Constanz se naklonila nad chotě a políbila ho. "Zítra zase přijdu," slíbila, "a abys to zatím nějak vydržel, tak jsem ti něco přinesla." řekla a z kabelky vytáhla pár linkovaných listů, skleničku s inkoustem a husí brk. Postavila to na stolek vedle postele a zvedla se k odchodu.

"Děkuji drahá," radoval se Mozart, "už se těším na zítřek."

"Tak pa," mávla na něj ze dveří Constanz a zmizela za nimi.

Místností zavládlo ticho. Mozartovi se rozjasnilo v hlavě. Spousta otázek mu rázem byla jasná, avšak další přibýly. Ovšem hlavní bylo, že žije. Už nebyl tak unavený, dokonce se mu zdálo, že má přímo nadbytek energie. Sáhl po notovém papíru, namočil péro do inkoustu a vložil celou tu velkou sílu do psaní not.

Druhého dne po poledni, přišla Constanz opět Mozarta navštívit. Tentokrát, již nespál, ale seděl na posteli a hleděl z okna. Na stolku měl hustě popsané všechny notové papíry, které mu včera manželka donesla.

"Drahý," vrhla se mu kolem krku, "ráda tě zas vidím."

"Jsem také šťasten z tvého příchodu, milá Constanz." opětoval pozdrav Amadeus.

"Vidím, že je ti už lépe," změřila si manžela pohledem.

"Ano, cítím se již zcela zdrav," neprotestoval.

"To je výborné!" zaradovala se, sklopila zrak ke stolku a spatřila Mozartovo čerstvé dílo, "hle, koukám, žeš nezahálel," vzala do rukou notové listy.

"Dokončil jsem Rekviem," odvětil Amadeus, "psalo se to skoro samo. Nevím čím to, ale jako bych nabitý byl energií, ovšem nemohl ze sebe ji nijak dostat... Snad jen skládáním."

"No tak skládej," rozzářila se ještě víc Constanz a z kabelky vytáhla štus čistých notových papírů. Položila je na stolek a místo nich si vzala dokončení Rekviem. "Raději vezmu to domů," vysvětlovala své počínání, "tady by se to ještě ztratit mohlo."

"Pohled' na toho ptáka," ukázal Amadeus z okna, "přilétne každou hodinu úplně stejným způsobem, posadí se pokaždé na stejnou větev a vždy stejně odlétne."

"To se ti jen zdá, Wolfgangu," pohlédla z okna Constanz, "vždyť ptáků je víc než lidí, tak splést ses mohl snadno."

"A co ostatní pacienti," změnil téma Amadeus, "stále jen spí. Cožpak je to normální."

"Ale drahý," opět oponovala Constanz, "jsou nemocní a slabí. Ty sám jsi spal bez přestání po celé dva týdny."

"Asi máš pravdu," uznal Mozart, "snad blouzním jen, či z tohoto nezvyklého prostředí lezou mi na mozek bludné představy."

"Neboj se milý," konejšila ho choť, "mluvila jsem s lékařem. Slíbil, že budeš-li se uzdravovat i nadále tímto tempem, za týden bys mohl jít domů."

"Již za týden," zaradoval se Amadeus, "to jest dobrá zvěst."

"Ano," dala mu za pravdu, "i mne ta zpráva potěšila. A po ten zbylý týden budu za tebou každý den chodit."

Ve dveřích se objevil lékař. "Paní Mozartová," řekl potichu.

"Už musím jít," zvedla se Constanz k odchodu, "leč zítra přijdu zas."

"Pa miláčku," loučil se Amadeus, "již se na tě těším."

Dveře se zavřeli a Mozart osaměl. Osaměl? Vždyť nebyl v místnosti sám. Bylo tu ještě spoustu jiných pacientů. Ti ovšem nyní jen tiše oddychovali. Mozart viděl, některé z nich se hýbat, nebo dokonce mluvit s doktorem. Ale jinak stále spali. A proč vlastně ne? Vždyť tohle je nemocnice, ne hostinec. Amadeus zaplašil všechny myšlenky na podivnost tohoto místa a ulehl na své lůžko. Vzal si notový papír, namočil pero do inkoustu a dal se do psaní nové skladby.

Po celý týden navštěvovala každý den Constanz svého manžela v nemocnici. Pokaždé mu přinesla nový štus notových papírů a staré odnesla. Poslední den před svým propuštěním do domácího ošetřování, dostal Amadeus vysoké horečky. Lékař mu pouze píchl injekci a řekl, že musí ležet. Tři dny na to, byl už zase skoro zdrav. Ovšem lékař jeho propuštění domů odložil o další týden. Ten proběhl naprosto stejně, jako předchozí. Posledního dne plánovaného pobytu v nemocnici opět Mozart onemocněl. Tentokrát silnými bolestmi v krku.

Nemohl skoro mluvit, pouze chrčel a sípal. Doktor mu předepsal zvláštní nápoj a skutečně, za pár dnů bylo po nemoci. Jenže lékař rozhodl, že si Mozarta raději ještě týden ponechá ve svém opatrování.

Když se celá situace zopakovala znovu i příští týden lékař opět hodlal Mozartův pobyt prodloužit, přestalo se to skladateli zamlouvat. Další týden v té podivné nemocnici už Amadeus nehodlal absolvovat.

Po Constanzině návštěvě, druhého dne po svém posledním uzdravení, vykradl se Amadeus potají na chodbu a vydal se jí, jak se domníval ke schodům vedoucím do přízemí. Schody však vedly pouze pod horizont chodby a byly zakončeny bytelnými dveřmi. Amadeus k nim sešel a vzal za kliku. Nic. Bylo zamčeno.

"Pane Mozarte, co tu děláte?" ozvalo se z vrchu schodiště. Amadeus se reflexně otočil. Nahoře stál doktor.

"Nic," snažil se z toho vybruslit Amadeus, "jenom jsem se chtěl trochu projít."

"Ale vy teď musíte odpočívat, ne se procházet." zvýšil lékař hlas.

"Vždyť odpočívám už měsíc a cítím se zcela zdrav." stál si za svým Amadeus.

"To je klamný pocit," nedal se jen tak lékař, "trpíte více než třemi nemocemi, které čekají jen na vaše vysílení."

"Však já se nechci nijak vysilovat, já se chci jen trochu projít." oponoval skladatel.

"Až budete zdrav," sliboval lékař, "můžete se procházet, jak se vám zachce. Ovšem nyní se prosím vraťte na své lůžko."

Mozart poznal, že takhle se nikam nedostane a raději lékaře poslechl.

Wolfgang se ovšem nevzdával tak snadno. Druhého dne, když Constanz odcházela, vydal se za ní. Překvapilo ho, že místo po schodech dolů, zašla do jedné z mnoha dveří na chodbě. Mozart neváhal a svou choť následoval. Pootevřel ony dveře a nakoukl dovnitř. To co spatřil mu vyrazilo dech. V malé místnosti, vybavené luxusním nábytkem a spoustou podivných věcí, které Amadeus ještě v životě neviděl, se na křeslo usadila Constanz. Pohodlně se rozvalila a sundala si z hlavy paruku. Ale co to? Jak to že měla kratšounké blond vlasy? Přeci odjakživa měla delší tmavé. A co to udělala teď? Něco si vydloubla z očí. Nějaká sklička nebo co. Dala je jakéhosi pouzdra a do ruky vzala podivný kvádřovitý předmět, na jedné straně posetý mnoha barvičkami. Jednu stlačila a z druhého konce místnosti se ozval tlumený rozhovor. Amadea to polekalo. Pohlédl manželce do očí... Ale to nebylo možné! Jak to, že je měla modré? Vždyť ještě před chvílí byly jak měli být – hnědé. To nebyla jeho žena! Mozart už to nevydržel a vtrhl dovnitř.

"Co to má znamenat?" ječel až se stěny otřásaly, "Vy nejste Constanz!" Místo odpovědi však bývalá Constanz zavřískala a upustila ten divný předmět na zem. Mozart za sebou uslyšel hlasy a otočil se. Krom toho, že si to k němu hasil doktor, zahlédl zvláštní bedýnku a v ní pohybující se a dokonce mluvící malé lidičky. Než ale stačil vyjádřit svůj obdiv nad tím zázrakem, ujal se slova lékař:

"Pane Mozarte, co tady děláte?!" řekl hlasem až nehodným zdravotníka a aniž by čekal na odpověď, pokračoval, "Tady nemáte co dělat! Všechno jste zkazil! Roky příprav jsou v háji! Celý projekt Vzkříšení! A to je tvoje vina!" ukázal na vyděšenou ženu, "Jak to že nezamkla? Ohlásím tě radě!" po té smrti obvinění a klení došla doktorovi řeč.

"Projekt Vzkříšení?" snažil si v hlavě srovnat celou událost Amadeus.

"Ano, projekt Vzkříšení!" vrátila se slova lékaři. Už se mu trochu zklidnil hlas, ovšem stále stál za to, "Projekt na vzkříšení upadající kultury dnešní společnosti. Projekt na vzkříšení předčasně zemřelých génů. Projekt, který právě zmizel v nenávratnu." dořekl již skoro normálně, ale se smutkem v hlase.

"Vzkříšení předčasně zemřelých génů?" stále nechápal Amadeus.

"Génů, kteří zemřeli příliš brzo, než aby dostatečně obohatili lidstvo svými výtvary." znovu začal lékař, "Po své smrti, před níž byly řádně zabezpečeny omamnými látkami, měli být převezeny sem, do přítomnosti, tedy pro ně do budoucnosti, kde je čekalo Vzkříšení. Poté měli pokračovat ve své tvořivé činnosti a co nejvíce toho ještě s naší pomocí vytvořit. Vy jste byl první a kdyby to vyšlo, rada by povolila další »Vzkříšení«. Ale nestalo se tak."

Amadeus měl co dělat, aby se udržel na nohou. On že je v budoucnosti? To není možné! Jak se to mohlo stát? A proč zrovna on? Že je genius? Nemožné! Vlastně proč ne? Ale proč on jako první? Že by byl největším génem v dějinách lidstva? Blbost! Možná největším génem na hudbu, který umřel mladý. Ale vždyť takových bylo. Asi měl štěstí. Nebo smůlu?

"Proč zrovna já?" zeptal se nervózně.

"Po mnoha návrzích jste byl shledán jako nejvhodnější." vysvětloval už zase normálním, spíše vzrušeným než rozhněvaným, hlasem lékař, "Naším pravidlem číslo jedna je, nikdy neměnit minulost. A vaše smrt sama o sobě proběhla tak zvláštně, že vám před ní stačilo jen do pití přidat speciální sérum, které vám zpomalilo tep srdce a téměř zastavilo dýchání a zároveň vás laicky řečeno uzdravilo. Též nám pomohlo, že při vašem pohřbu nebylo svědků, tudíž stačilo jen vaše tělo zaměnit za jiné, ještě cestou na hřbitov a všechno proběhlo stejně, jako bychom tam vůbec nebyli." odmlčel se, podráb si bradu a pokračoval, "Další výhodou bylo, že jste dokázal skládat i bez klavíru, a tak jsme vás zde v této tak zvané nemocnici chtěli nechat co možná nejdéle a speciálními léky vám dodávat zvláštní formu

energie na skládání. Vůbec nás ale nenapadlo, že se vám tu nebude líbit, a už vůbec ne, že se to takhle provalí." řekl trochu sarkasticky a pohlédl při tom na vzlykající, ale již klidnější, ženu.

"A co se mnou bude dál?" zajímal se po chvíli přemýšlení Amadeus.

"To s konečnou platností rozhodne rada," sliboval lékař, "nejspíš navrhne vaše zařazení do společnosti, v níž by jste mohl zaujmout, budete-li s tím souhlasit, post hlavního skladatele. A dost možná, jestli to vyjde, nemuselo by to ani znamenat úplný konec projektu Vzkříšení." Poslední větu si řekl spíše pro sebe, než pro ostatní a po té co jí vyslovil, se potměšile usmál.